

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. július 23.
(csütörtök)

Szepesy László

IMÁDSÁG NÉLKÜL

Énekek: 65,1-4; 478

Alapige: Jónás 1,9

„És monda nekik: héber vagyok én, és az Urat, az eget Istenét félem én, aki a tengert és a szárazt teremtette.”

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, ha nem tekintenénk a golgotai kereszten bemutatott áldozatodra és arra a hatalmas szabadításra, amit nekünk elkészítettél, akkor is méltó lennél arra, hogy nap mint nap dicsérjünk és magasztaljunk Téged jóságodért, hűségédért, végtelen nagy hatalmadért, amelyet kegyelmedből arra használz fel, hogy minket bölcsességed, igazságod szerint vezérelj, nap mint nap megőrizz, minden jóval elláss, és mindenekelőtt magadhoz vezess. De még inkább méltó vagy Urunk a dicséretre, mert egyszülött Fiadat áldoztad fel értünk. Köszönjük Neked, hogy nap mint nap az Ő áldozatának gyümölcseit ízlelhetjük, kóstolgathatjuk, tapasztalhatjuk.

Kérünk, bocsásd meg nekünk, amikor a hálaadás, neved imádása, magasztalása eltörpül életünk más dolgai mellett. Kérünk, hogy Szentlelked által valóban kiáltsd a mi szívünkben, hogy „Abba, Atya”! Hadd örvendezzünk Neked, mint gyermekek, és hadd jöjjünk Hozzád gyermeki bizalommal.

Köszönjük, hogy az elmúlt héten is annyi mindenben gondoskodtál rólunk, hogy a meleg idő ellenére is megőriztél bennünket, és hogy adtál erőt elhordozni a fájdalmakat is. Köszönjük, hogy a Te kegyelmed minden reggel megújult.

Hálát adunk azért, hogy együtt lehetünk neved imádására, magasztalására, és hogy imádságaink, énekeink kedves áldozatok lehetnek Teelőtted. Kérünk, hogy mivel a Te nevedben jöttünk össze, legyél itt velünk Szentlelkeden keresz-

tül, szólíts meg minket, ajándékozz meg bennünket átformáló, szíveket, gondolatokat megújító igéddel. Kérünk, Urunk, hogy a Te igéd gyümölcsöt teremjen a mi szívünkben, életünkben a Te dicsőségedre. Mindezt Jézus Krisztus nevében kérjük, hallgass meg.

Ámen.

Igehirdetés

Egy bibliai történetnek nagyon sok mondanivalója lehet. Sok apró részleten, mozzanaton elgondolkozhatunk, és a szereplők kevésbé fontosnak gondolt tettei számunkra mély lelki igazsággal és üzenettel rendelkezhetnek. Ha belegondolunk, ilyen egy hívő ember élete is: ahogyan élünk, ahogyan cselekszünk, döntünk, az üzenetet hordoz mások számára. Nemcsak a látványos dolgok, a látványos döntések, szenvedések és terhek, hanem a hétköznapi gondolt tettek mögött mutatkozik meg leginkább a legszilárdabb hit és Istenbe vetett bizalom. A nem-hívők sok esetben pont az ilyen apró részleteket látják meg, és az alapján ítélnék meg bennünket, hogy csak beszélünk-e, vagy cselekszünk is hitből.

Ugyanakkor egy hívő embernek nemcsak a tettei fontosak, hanem az is beszédes, ami hiányzik az életéből, az, amit nem tesz meg. Nem köszön valakinek az utcán, akivel futólag találkozik, nem megy el a templomba, nem olvas rendszeresen Bibliát – mind-mind elárulnak valamit a hívő emberről. Az okok találgatásában nagyon óvatosnak és szeretetteljesnek kell lennünk, nehogy mindig a legrosszabbat feltételezzük egymásról. Példának okáért sokszor megtörténik az, hogy találkozik két testvér az utcán, és az egyik nem köszön a másiknak. És rögtön mi jut az egyik eszébe? Valami miatt megharagudott rám, valami miatt lenéz engem – és rögtön máris a legrosszabbat feltételezzük a másiktól. Pedig lehetséges, hogy annyi történt, hogy a másik éppen elmerült gondolataiban, vagy éppen másra figyelt, és nem vette észre a köszöntésünket. Ha észrevette volna, viszonzta volna. Tehát értjük, hogy mennyire vigyáznunk kell azokkal a dolgokkal, amelyek úgymond kimaradnak, hiányoznak az ember életéből.

Hasonló a helyzet a bibliai történetekkel is. Nagyon fontos, hogy az Ige megértésekor elsősorban arra koncentráljunk, ami abban le van írva. Ugyanakkor időnként az is üzenetet hordoz számunkra, ha valamiről nem esik szó az Igében. Ezzel az olvasási módszerrel is óvatosan kell bánnunk, nehogy az igéből olyan dolgokat olvassunk ki, amelyek nincsenek benne, de időnként azért figyelniük kell ezekre a dolgokra is.

Ma esti alkalmunkon egy ilyen dolgot vizsgálnánk meg Jónás történetéből. Ahogyan az Istentiszteletre készülve újból és újból átolvastam Jónás történetét, szembeötlött, hogy valami hiányzik a történet elejéből (az 1. fejezetből), ami csak később, a 2. fejezetben jelenik meg. Ez pedig az imádság. Az első fejezetben nem olvasunk arról, hogy Jónás próféta imádkozott volna. A próféta a hajósok kérdésére, hogy ki ő, melyik nép tagja, mi a foglalkozása, azt feleli, hogy ő héber, „*az Urat, az egek Istenét*” féli, „*aki a tengert és a szárazat*

teremtette”. Azaz: bizonyosságot tesz róla, hogy „én istenhívó ember vagyok”. És bár magát hívőnek és Isten prófétájának vallja, mégis a történetből egyértelműen kiderül, hogy Istenhez nem imádkozott, csak akkor, amikor már 3 napja volt a cethal gyomrában a tenger mélyén. Már pedig az imádság hitünk egyik fontos, naponként gyakorolt megnyilvánulási formája. Isten nem véletlenül szólítja fel a hívőket Pál apostolon keresztül is, hogy „szüntelen imádkozzatok” (1Thessz 5,17)! Jézus Krisztus is földi élete alatt gyakori imádságaival példát adott nekünk, hogy milyen gyakran keressük mennyei Atyánkat! Az imádság a mennyei Atyánkkal való bensőséges kapcsolatunk ápolásának egyik fontos módja.

Annak tehát, hogy Jónás próféta nem imádkozott, komoly üzenete van számunkra. Imádságaink ritkulása, felszínessé válása, legrosszabb esetben pedig elmaradása figyelmeztető jel számunkra, hogy az Úrral való kapcsolatunk rossz úton halad. Az imádság egy intő jel tud lenni számunkra, hogy mi történik az életünkben. Természetesen nem a gyakori és hosszú imádságok által válik valaki „jó hívővé”, mégis a bensőséges beszélgetés Istennel annyira hozzátartozik a naponkénti hitéletünkhöz, mint a mindennapi kenyér a testi táplálékunkhoz. Ezért annak elmaradása, az imádság hiánya komoly következményekkel járhat hitünkre és életünkre nézve. Jónás próféta esete ezt nagyon jól példázza. Mai alkalmunkon az ő példáján keresztül nézünk meg 2 dolgot: egyrészt azt, hogy milyen következményei lehetnek az imádság elmaradásának, másrészt pedig azt, hogy milyen áldásai van annak, ha törekszünk az Ige szerint rendszeresen, szüntelen imádságos lelkülettel élni és imádkozni.

Nézzük meg tehát a történeten keresztül, hogy Jónás mikor és miért imádkozhatott volna. Először is a próféta kapott egy szolgálatot az Úrtól: menjen el Ninivébe, és hirdessen ítéletet. Nehéz szolgálat, nagy terhet jelentett. Mint jól tudjuk, ez a szolgálat nem tetszett Jónásnak, félt annak elvégzésétől és következményeitől, lehet, hogy kevés erőt is érzett egy ilyen hatalmas szolgálat elvégzéséhez. De ez önmagában véve még nem olyan dolog, ami ne fordulhatna elő másokkal is.

Mikor Mózes után Isten Józsuét rendelte ki a nép vezetőjének és prófétának, akkor ő is félt. Az Úrnak többször kellett bátorítania, hogy legyen bátor és erős, ne féljen, és ne rettegjen a rá bízott hatalmas feladattól. Hasonló módon kellett Pál apostolnak is az ifjú Timóteust bátorítani, aki attól félt, hogy fiatalsága miatt nem veszik komolyan azt, amit az Úr rajta keresztül kijelent. Félt, hogy lenézik őt, megvetik az Igét, és így alkalmatlanná válik a szolgálatra. Bármelyikünkkel előfordulhat, hogy a ránk bízott szolgálat terhe, nagysága, nehézsége félelmet kelt a szívünkben, és a bennünk lévő rettegés abban kísért meg bennünket, hogy meneküljünk a szolgálat elől, mint Jónás is tette. Az imádság révén azonban mindezeket a félelmeinket, aggodalmainkat folyamatosan az Úr elé vihetjük, és az, hogy Ővele beszélünk, és Őrá nézünk, bátorítást kell, hogy jelentsen számunkra. Jónás megmaradt egyedül ezekkel a félelmekkel, nem fordult az Úrhoz. Viszont az Úr ezt lehetőségként kínálja nekünk. Miért? Mert ha valaki, aki kapott egy szolgálatot, és az Úrhoz imádkozik, ak-

kor azzal beszél, aki megbízta őt. És hogyha már Istenre, az Ő hatalmára és kegyelmére nézünk, akkor szolgálóként abban is reménykedhetünk, hogy mivel Ő bízta rám a szolgálatot, akkor meg is tudja adni a hozzá szükséges erőt és minden dolgot, ami kell a szolgálat elvégzéséhez.

És hogy valóban az imádság segít bennünket az ilyen félelmeink ellen, és imádsággal kell küzdenünk az ilyen kísértésekkel szemben, arra nincs jobb példa, mint Jézus Krisztus imádsága a Gecsemáné kertjében. Őt magát is megkísértették a gondolatok és érzések, amelyek azt próbálták elhitetni Vele, hogy „jobb lenne, ha nem kellene szenvedned, jobb lenne, ha nem halnál meg, mert mi értelmé az áldozatodnak, hiszen az emberek az után is hálátlanok lesznek”. És Jézus Krisztus háromszor is imádkozott ezért, és az Atya megerősítette Őt. És ha Ő maga az imádságot adja nekünk fegyverül, akkor nekünk ezzel kellene harcolnunk.

Jónás próféta, amikor kétségei és félelmei támadtak, nem imádkozott, nem tudta megbeszélni a szolgálatával és életével kapcsolatos félelmeit Istennel. Emiatt el is menekült, és azt gondolta, hogy elfuthat Isten elől. Az imádság hiánya miatt a szívében úrrá lettek a félelmek, és tudjuk jól, hogy amikor az ember szívében a félelem úrrá lesz, akkor az meneküléshez vezet. Akkor az ember bárhová megy, csak nem oda, ahol lennie kell. És ez elősegítette azt, hogy eltévelyedjen, ne ott legyen, ahová az Úr küldte. Az imádság hiánya tehát hozzájárulhat ahhoz, hogy ne legyünk a helyünkön, hogy a félelem eluralkodjék a szívünkben. Pedig az imádságot Isten arra szánta, hogy gyermeki bizalommal odamenjünk Atyánkhoz, és azt kérdezzük Tőle újból és újból, hogy „jó helyen vagyok? Mit akarsz, merre és hová menjek?”

Másrészt viszont, az imádság áldásaira gondolva, lássuk meg azt is, hogy az imádság révén mint tud minket mennyei Atyánk bátorítani és erőt adni egy szolgálatban. Ha gyakran imádkozunk a szolgálatért, akkor higgyük el, hogy az Úr megerősít bennünket. Lesznek terhek, lesznek félelmek, de az Úrtól kapott erő és bizalom nagyobb lesz mindennél. Merjük küzdelmeinkkel felkeresni Atyánkat, és ahogy a gyermek odafut az apjához, mi is fussunk oda Őhöz. Ő segít abba az irányba haladnunk, amely felé vezetni akar minket. Isten nagy szolgálói mindig is nagy imádkozók voltak. Reformátor elődeink is sokat imádkoztak. Luther Márton, Kálvin János, mindegyiküknek – az ő korukban még – imázsámolyuk volt, és halálukkor nem sok mindent hagytak maguk után örökségül, de Kálvin János szobájában, ami nagyon egyszerű volt, ott volt egy imázsámoly, teljesen elkoptatva. Az ember ránéz, azt mondja, hogy vacak, mégis milyen nagy üzenete van neki, hogy mennyit imádkozott. Tehát merjünk minden félelemmel, minden küzdelemmel Atyánkhoz fordulni.

Másodszor az is szembetűnő Jónás történetében, hogy miután a viharban Isten megmutatta haragját a próféta engedetlensége miatt, Jónás ezek után, hogy világossá vált számára, hogy Isten haragszik rá, nem volt képes mégsem megbánni és bevallani bűneit. Pedig ezt is imádságban kell megtenni. Még a pogány hajósok is egyértelműen tudták, hogy ez a vihar nem szokványos. Jól tudták, hogy sok vihar van a tengeren, és ezt a vihart ők maguk is az Istennek

tulajdonították. Mert mit tettek, miután kitört ez a hatalmas vihar? Elkezdtek az istenekhez fohászni és imádkozni. Próbálták valahogy kiengesztelni őket. Még ők is imádkoztak! És Jónás, látva őket, csendben maradt. Nem találja a bűnvallás és a bűnbánat helyét. Mi volt ennek az oka? Makacssága, amely révén inkább vállalta a halált, mintsem hogy a pogányok közé küldje őt Isten? Hiú reménye, hogy elmenekülhet Isten elől? Vagy talán kemény szíve, amely csak magával törődött, és azzal nem, hogy mások is vele együtt elveszhetnek ott a viharban a hajón?

Bármi is akadályozta meg őt a bűnbánatban, annyi bizonyos, hogy az imádság hiánya hátráltatta bűnei felismerését, azok megbánását és bevallását. És ezt meg tudjuk érteni, hogy bűnösnek miért nem imádkozott Jónás. Úgy gondolom, velünk is előfordult már ez. Mert ha őszintén imádkozunk, és nem felületesen, akkor odaállunk Isten trónja elé, meglátjuk az Ő tökéletes jóságát, szeretetét, kegyelmét, akkor lehetetlen, hogy az ember ne érezze saját bűneit, saját gyarló voltát, erőtlenségét és kicsinységét. Mert ha összehasonlítjuk magunkat Ővele, akkor az embernek mindezeket be kell látnia. Isten jelenlétében lepleződnek bűneink, amit leginkább az imádság alkalmával tapasztalhatunk meg. Különösen akkor, amikor egy súlyos bűnt takargatunk, mint Jónás is tette. Mert vannak jól leplezett bűneink, de egy ilyen nagy bűn, Isten elé állva, nem maradhat eltakarva. Jónás menekült az imádság elől, mert különben be kellett volna ismernie, hogy „Uram, vétettem Ellened”. Elég lett volna neki csak egyszer imádkoznia, és akkor felismerte volna ezt, de e helyett – hogy mindezt ne kelljen megtennie – inkább nem imádkozott, lemondott az imádság kiváltságáról.

Azt is látjuk, hogy a bűnvallás hiánya, az, hogy az ember nem talál megbánást, később milyen nagy veszélyekkel járhat. Ugyanis ha az ember nem képes bűneit megvallani, akkor előbb-utóbb önmagunkról egy torz kép alakul ki benne. Mert ha a bűn nincs megvallva, akkor azt rejtegetjük még magunk előtt is, még a saját szívünket is becsapjuk. És az ember gögössé válik, önigazulttá, vagy éppen képmutatóvá, és mindezt azért, hogy ne kelljen bevallanunk bűneinket mennyei Atyánk előtt nap mint nap. Látjuk tehát, hogy milyen nagy veszély az imádság elhagyása a bűneinkre nézve.

Ugyanakkor (amit már részben megfogalmaztam) lássuk meg az imádság nagy áldását is: az imádság segíthet minket abban, hogy bűnbánatot tartsunk, és ez által alázatban éljünk. Mert az az ember, aki naponként bevallja bűneit, nagyon jól tudja, hogy minden jó az életében nem tőle, hanem mennyei Atyjától van. És amikor az ember ezt beismeri, akkor megtanulja az alázatot is. Aki folyamatosan megvallja a bűneit, az alázatban fog élni, és abban az örömben, hogy mennyei Atyánk minden szükséges dologban gondoskodik róla. Amikor imádságban Istenhez közelebb kerülünk, Ő képes leleplezni ezeket a képmutató gondolatainkat, amikkel takargatjuk a bűneinket, és rávilágít azokra, hogy megtanítsa minket kegyelemből élni. Mert a bűnvallás után a kegyelmet kell meglátnunk. És hogyha az imádság elmarad, akkor nem a kegyelemben fogunk növekedni, hanem abban, hogy hogyan rejtjük el a dolgokat, és hogyan tagadjuk le azokat, pedig Isten azt akarja, hogy a kegyelemben növekedjünk.

Harmadszor pedig az derül ki Jónás történetéből, hogy az imádság hiánya hozzájárulhat egy torz istenkép kialakulásához is a szívünkben. Nemcsak magunkról kezdünk el rosszul gondolkozni, hanem Istenről is. Természetesen a torz istenképnek nem a fő oka az imádság elhagyása; a fő oka az, hogy az Igéből nem ismerjük meg Őt, és Istenről kitalálunk dolgokat: „én úgy gondolom, hogy Isten... én azt gondolom, hogy azt kellett volna tennie...” és nem vetjük össze ezeket a gondolatainkat az Igével. Ilyenkor alkotunk magunknak egy saját istent. De az imádság elmaradása hozzájárul ahhoz, hogy egy torz istenkép meggyökerezzen a szívünkben. Mire gondolok? Jónás, miután kiderült a bűne, és hogy elsősorban miatta volt az a nagy vihar, még mindig nem imádkozott, hanem abban látta a megoldást, hogy meg kell halnia. Ez az elképzelés mögött pedig egy olyan istenkép áll, amely azt mondja, hogy Isten nem ismer irgalmat, a bűnösnek mindenképpen szenvednie kell. Meg kell halnom, ez az egyetlen megoldás. Amikor a hajósok próbálták a hajót kivezetni a viharból, és nem sikerült, mert Isten nem hagyta, Jónás maga mondta, hogy „dobjatok a tengerbe”. Isten haragvó. Pedig még a hitetlen ember is, amikor a halállal kell szembesülnie, akkor kegyelemért és irgalomért fohászkodik halála pillanatában. Jónás, szembesülve azzal, hogy itt a halál, nem tette ezt meg, nem könyörgött kegyelemért, hanem ehelyett csak az ítélő Istent látta meg. Nem látta meg a kegyelmes és szabadító Atyát, hanem csak azt, aki az ítéletet végrehajtja, aki az ő halálát akarja.

Az imádság által megláthatta volna könyörülő Istenünket, és kérhette volna az Ő kegyelmét, irgalmát. Még a lator is ezt tette a keresztfán, pedig rajta halálos büntetést hajtottak végre jogosan. De még ő is meglátta a kegyelmes Istent Jézus Krisztusban. Ha imádkozott volna Jónás, eszébe kellett volna jutnia, hogy milyen kiváltságban is van része, mert már magában véve az imádság lehetősége is egy kiváltság: a szent Isten elé járulhatok, megszólíthatom Őt és kérhetek Tőle kegyelmet. Az imádság ezt jelenti, hogy kiváltságosak vagyunk: Isten kegyelmes lévén maga elé enged minket, pedig tudjuk jól, hogy Isten nem tűri meg a bűnt az Ő jelenlétében, mert ellentétes az Ő természetével. A bűnnek el kell pusztulnia Isten közelében. És Jézus Krisztus révén mi mégis ott állhatunk Isten színe előtt, megszólíthatjuk Őt, és reménykedhetünk Őbenne. Az Isten elé járulás lehetősége a szabadításra, a kegyelemre hívja fel a figyelmünket. És Jónás – ez a próféta, aki nagyon jól ismerte valószínűleg a zsidók szabadulását Egyiptomból, hogy Isten miként könyörült meg rajtuk, és mintegy a halálból hogyan hozta ki népét –, ez a próféta nem imádkozik, és nem látja be, hogy Isten kegyelmes és könyörülő.

Az imádság hiánya tehát egyrészt erősítheti a reményvesztettségünket, ahogy Jónás esetében is tette: ha nem látjuk a kegyelmes Istent, nem is reménykedünk, akkor már az ítéletre készülünk. És ezt a kegyelmet Jónás csak 3 nap után a hal gyomrából látta meg. A 2. fejezetből derül ez ki, ahol azt olvashatjuk imádsága végén, hogy „*az Úr é a szabadítás*”. Ezt ismerte fel, amikor már tudott imádkozni. Másrészt pedig, ha nem imádkozunk, könnyebben kialakulhat és megerősödhet bennünk egy torz istenkép.

Egyébként döbbenetes dolog, hogy Jónás még a hal gyomrában sem imádkozott, azok után, amiken keresztül ment. Gondoljuk végig: 3 napig egy hatalmas hal gyomrában! Csak eszébe jutott az, hogy „de hát az Úr most életben tart engem. Miért? Nem kellene Vele beszélnem? Nem kellene bocsánatot kérnem?” És 3 napig, olyan körülmények között, amit senkinek sem kívánunk, nem volt hajlandó imádkozni. Döbbenetes és félelmetes dolgokat árul el az imádság hiánya rólunk: szívünk makacosságát.

Jónás esetéből tehát láthatjuk, hogy az imádság hiánya miként jelzi az Istennel való kapcsolatunk romlását, hogy mennyi veszély fenyeget miatta bennünket, milyen bűnöket leplezhet le szívünkben, ha nem törődünk a naponkénti könyörgéssel, hálaadással és bűnvallással. Az imádságot Isten ezért parancsolta, hogy magához vonjon közelebb bennünket, és hogy sok áldást adjon, mert sok mindenre emlékeztet bennünket az imádság, az, hogy egyáltalán Isten színe elé mehetünk.

Végezetül pedig a történetünk nem lenne teljes, ha nem említénénk meg röviden azt, hogy Jónást a Szentlélek végül arra indította, hogy a hal gyomrában imádság által Istenhez forduljon. Csodálatos dolog, hogy Jónásban végbemegy egy nagy változás. Hosszú ideig nem fordul Istenhez, megteszi, amit megtesz, végtelen nagy bűnöket követ el, de amikor megtörténik a változás a szívében, amikor megérti, hogy „*az Úré a szabadítás*”, akkor hogyan jelenik meg ez a hite? Imádságban! Könyvében a 2. fejezet egy nagy imádság, egy zsoltár. A Szentlélek Istennek nem lehetetlen még a pokol kapujában, egy hal gyomrában, a halállal szembenézve is az embernek visszaadni az imádságos lelkiületet, hogy ismét Istenhez merjen fordulni. Isten képes imaéletünket, és ami mögötte van a szívünkben, a Vele való kapcsolatunkat emberileg nézve teljesen lehetetlen helyzetből is helyreállítani. És ez, úgy gondolom, nagy örömhír számunkra. Isten magához akar vinni bennünket! Imádkozzunk egyre többet, ne megszőkásból, ne azért, mert kell, hanem azért, mert lehetőség adatott rá, mert Isten ajándéka ez! Bátorítson minket Istennek ez a nagy kegyelme, hogy Őhozzá fordulhatunk nap, mint nap, és figyelmeztessen minket Jónás esete, hogy az imaéletünkön észrevegyük azt, ha rossz felé haladunk.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy Te sem az árvát, sem az elhagyottat, sem a megterheltet, de még a Neked hátat fordítót sem hagyod el. Köszönjük, hogy újból és újból utánunk jössz, kegyelmeddel és irgalmaddal veszel körül bennünket, és megadod a lehetőséget, hogy szemtől szembe állva megszólítsunk Téged, bizalommal forduljunk Hozzád, és ígéreteidben bízva kérjünk Tőled. Köszönjük, hogy ez a kiváltság is a Te ajándékod. Nem a mi érdemünk, nem a mi teljesítményünk, hanem a Te hatalmas kegyelmednek jele.

Kérünk, támogass bennünket az imádságban. Segíts, hogy őszinték hadd lehessünk Veled, és ez által hadd tudjuk megvallani bűneinket Neked. Adj bűnbánó és Tőled őszintén bocsánatot kérő, a bűnt fájjaló szívet.

IMÁDSÁG NÉLKÜL

De adj nekünk, Urunk, látást is, hogy milyen nagy kiváltság, hogy Eléd jöhetünk, és hogy mennyi jóval ajándékozol meg minket. Segíts hálával áldoznunk Neked nap mint nap. És add, hogy ne csak magunkra, hanem másokra is gondoljunk, miközben Tőled kérünk. Így kérjük, hogy azoknak a testvéreinknek, akik már régóta nem mertek imádkozni különféle okok miatt, segíts ismét Teeléd járulni, ismét Eléd jönni, és Atyaként megszólítani Téged. Segíts azoknak a testvéreinknek is, akik szüntelen imádkoznak és másokért is könyörögnek, megmaradni ebben az örömben és ebben a szolgálatban.

Könyörgünk családjainkért, hogy közösen is hadd tudjunk Teeléd járulni, a Te színed előtt megállni. Köszönjük a lehetőségeket itt a gyülekezetünkben, hogy közösen imádkozhatunk, dicsérhetünk, magasztalhatunk Téged, és kérhetünk Tőled. És köszönjük Neked, hogy a közös imádságban egymás hite által is erősödhetünk. De kérünk, hogy elsősorban ne miattunk, hanem a Te dicsőségedre nézve segíts minket Téged imádnunk nap mint nap szavainkkal, gondolatainkkal, őszinte hálaadásunkkal. Kérünk, hogy ebben őrizd meg, vezess bennünket, adj előbbre jutást, és amikor elbíznánk magunkat, adj alázatot, hogy Te vagy az, aki munkálsz bennünk még az imádságos lelkületet is.

Kérünk, maradj velünk kegyelmeddel, és vezess minket hűségese, őriző Pásztorunkként. Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg.

Ámen.

478. dicséret

1. Ó, irgalmas Isten, Én könyörgésemben Füledet hozzám hajtsad;
Ó, igen jó Isten, Minden szükségemben Áldásod szaporítsad.
2. Ó, hatalmas Isten, Keserűségemben Szívemet vidámítsad;
Ó, nagy és szent Isten, Minden félelmemben Elmémet bátorítsad.
3. Ó, örök Úr Isten, A veszedelmekben Segedelmedet nyújtsad;
Ó, igaz Úr Isten, Kétkedésemben Hitemet gyámolítsad.
4. Ó, áldott Úr Isten: Rossz testiségemben Lelkem hozzád hódítsad;
Ó, erős Úr Isten, A világ fényében Szemem világosítsad.
5. Ó, teremtő Isten, A kísértetekben A Sátánt elfordítsad;
Ó, megváltó Isten, sok vétkezésimben Irgalmaid bizonyítsad.
6. Ó, szentelő Isten, Erőtlenségimben Kegyelmedet újítsad;
Ó, kegyelmes Isten, Éltemnek végében Lelkemet boldogítsad.